Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Octavian Dvornic

Dosarul nr. 2rc-90/25
(2-25042724-02-2rc-25042025)

D E C I Z I E

30 octombrie 2025 **municipiul Chișinău**

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

Având în componența sa:
Președintele completului, judecătorul Ruxanda Pulbere
Judecătorii Constantin Roșca și Roman Pascari

soluționând fără citarea părților, recursul declarat de avocatul Macovei Gheorghe în interesele SRL „DV Group Logistics", împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 1 aprilie 2025, prin care a fost respinsă cererea „DV Group Logistics" SRL către „Interrifer" SRL privind asigurarea acțiunii,

C O N S T A T Ă:

Poziția și argumentele instanței de fond:

1. Reclamanta „DV Group Logistics" SRL, prin intermediul reprezentantului, a depus cerere împotriva „Interrifer" SRL privind asigurarea acțiunii.
2. În susținerea cererii menționează că, în adresa Curții de Arbitraj Comercial Internaţională de pe lîngă Camera de Comerţ şi Industrie a R. Moldova de către „DV Group Logistics" SRL a fost depusă cerere de chemare în judecată în arbitraj împotriva „Interrifer" SRL privind încasarea datoriei, penalității și a cheltuielilor de judecată.
3. Indică că având în vedere starea financiară precară, precum și cifra mare a datoriilor curente, care urmează să se încaseze de la „Interrifer" SRL, precum și neexecutarea corespunzătoare a obligației de plată, consideră că aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, înaintată de „DV Group Logistics" SRL, sunt plauzibile și vor duce la înlăturarea periculum in mora și va asigura eficacitatea executării unei eventuale hotărâri arbitrale de încasare.
4. Așadar, având în vedere comportamentul și atitudinea de rea-credință a pârâtei, precum și faptul că acesta nu și-a executat integral obligația corelativă de plată până în prezent, constată că pârâta încearcă prin orice metode să se eschiveze de la executarea obligațiilor pecuniare ce rezultă din contractele de transport.

5. Solicită asigurarea acțiunii depuse de „DV Group Logistics” SRL privind încasarea datoriei, penalității și a cheltuielilor de judecată prin aplicarea sechestrului pe bunurile sau pe sumele de bani ale pîrîtei „Interrifer” SRL inclusiv pe cele care se află la alte persoane, în limita valorii acțiunii de 7304,83 euro.
6. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 1 aprilie 2025 a fost respinsă cererea „DV Group Logistics” SRL către „Interrifer” SRL privind asigurarea acțiunii.

Solicitarea recurentului:

7. Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 10 aprilie 2025, prin intermediul poștei electronice, avocatul Macovei Gheorghe, în interesele SRL „DV Group Logistics”, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 1 aprilie 2025, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii privind respingerea aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii din data de 01.04.2025 emisă pe marginea dosar nr. 2c-562/25, emiterea deciziei cu privire la soluționarea chestiunii respective și admiterea cererii de asigurare a acțiunii în cauza civilă DV Group Logistics SRL vs Interrifer SRL privind încasarea datoriei, penalității și a cheltuielilor de arbitraj. Încasarea din contul Interrifer SRL în beneficiul DV Group Logistics SRL a sumei de 200 MDL cu titlu de taxă de timbru.
8. În susținerea recursului apărarea a invocat că aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii solicitată de reclamant este absolut necesară pentru a proteja interesele acestuia. Cu toate acestea, conceptul de „*periculum in mora*” nu presupune neapărat dovezi clare de acțiuni frauduloase sau de înstrăinarea imediată a bunurilor. Pericolul iminent poate fi evaluat și pe baza unor indicii rezonabile, chiar dacă nu există dovezi directe de acțiuni deja consumate.
9. Instanța ar fi trebuit să țină cont de riscurile de pierdere a bunurilor care nu sunt neapărat vizibile la momentul respectiv, dar care pot deveni evidente pe măsură ce procesul avansează.
10. Mai mult, măsurile de asigurare a acțiunii nu trebuie să fie condiționate de o dovadă „absolută” a riscului iminent, ci de probabilitatea rezonabilă a acestuia. Chiar și în absența unei dovezi clare și irecuzabil, există o probabilitate considerabilă ca bunurile să fie deteriorate, înstrăinate sau risipite în perioada de desfășurare a procesului. Instanța ar fi trebuit să aprecieze riscurile pe termen lung și să ia măsuri preventive pentru a proteja interesele reclamantului.
11. Argumentul instanței, conform căruia cererea de asigurare a acțiunii ar fi „nemotivată în fapt” și „neîntemeiată”, din cauza lipsei unor indicii sau motive plauzibile, ridică o serie de aspecte importante care merită o analiză detaliată.
12. În esență, instanța susține că, doar pe baza unei presupuse datorii neplătite, nu se justifică aplicarea măsurii de asigurare a acțiunii, întrucât nu s-ar invoca niciun pericol concret de dispariție, degradare, înstrăinare, risipire a bunului sau proastă administrare a averii pârâtului.
13. Acesta este un punct crucial, iar analiza sa juridică poate adresa mai multe elemente

fundamentale legate de principiile procedurale și interpretarea corectă a legislației.

14. Potrivit art. 174 alin. (1) din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, instanța poate dispune măsura de asigurare a acțiunii atunci când există un pericol de dispariție, degradare, înstrăinare sau risipire a bunurilor sau când există un risc ca executarea hotărârii să devină imposibilă din cauza unor acțiuni ale pârâtului.
15. Instanța pare să ceară dovezi clare și irecuzabile de înstrăinare imediată a bunurilor sau de risipire a acestora. Cu toate acestea, legislația nu impune necesitatea unei dovezi absolute, ci doar o probabilitate rezonabilă a riscului, ceea ce înseamnă că este suficient ca reclamantul să prezinte indicii care sugerează că există un pericol iminent, chiar dacă nu este un pericol iminent demonstrabil în mod concret sau imediat.
16. Instanța sugerează că doar existența unei datorii neachitate nu este suficientă pentru a justifica aplicarea măsurii de asigurare. Totuși, neachitarea unei datorii este adesea un indiciu semnificativ al unor riscuri mai largi, cum ar fi intențiile pârâtului de a evita executarea unei hotărâri judecătorești viitoare. Neplata unei datorii poate fi interpretată ca o încercare de a împiedica restituirea datoriei, iar acest comportament poate constitui un indiciu rezonabil al riscului de înstrăinare a bunurilor înainte ca instanța să pronunțe o hotărâre definitivă.
17. Analizând argumentul instanței și statuările din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție (CSJ) nr. 32 din 24 octombrie 2003, instanța de fond a greșit în abordarea cererii de asigurare a acțiunii. Instanța, în speță, nu pare să fi evaluat în mod corect comportamentul pârâtului prin prisma rea-credinței acestuia, care este esențială în contextul unui litigiu în care reclamantul solicită protecție drepturilor subiective civile, înainte ca o eventuală hotărâre să fie emisă.
18. Potrivit art. 174 CPC și al Hotărârii CSJ, judecătorul trebuie să verifice argumentele reclamantului referitoare la comportamentele cu rea-credință ale pârâtului, inclusiv intențiile acestuia de a înstrăina bunurile pentru a evita o eventuală hotărâre judecătorească. 26.Așadar, simplele bănuieli sau indiciile care sugerează o intenție de înstrăinare a bunurilor sunt suficiente pentru a justifica o cerere de asigurare a acțiunii.
19. Instanța trebuie să aprecieze comportamentele suspecte (precum refuzul de a plăti datoriile, inițierea unor tranzacții financiare dubioase sau transferul de bunuri) ca indicii de pericol iminent, chiar dacă nu există dovezi irecuzabile că bunurile vor fi înstrăinate înainte de finalizarea procesului.
20. În această privință, instanța de fond a avut obligația de a analiza acțiunile pârâtului, iar refuzul său de a achita datoriile și comportamentele financiare suspecte trebuiau privite ca indicatori ai unui risc real și probabil, nu doar un fapt izolat, fără relevanță juridică. 28. În ceea ce privește evaluarea stării financiare a pârâtului, instanța a considerat că extrasele financiare prezentate de reclamant nu sunt suficiente sau complete pentru a reflecta realitatea financiară a pârâtului.
21. Totuși, este important de subliniat că aceste extrase financiare sunt date oficiale și reflectă cu certitudine gestionarea afacerilor pârâtului. Aceste extrase, chiar dacă nu

oferă o imagine completă a întregii situații financiare a pârâtului, constituie totuși probe relevante care pot evidenția comportamentele suspecte ale acestuia în gestionarea activelor sale, ceea ce poate crea un risc semnificativ de dispariție sau înstrăinare a bunurilor sale.

22. Este esențial de înțeles că aceste extrase oficiale nu sunt doar documente orientative, ci reprezintă dovezi autentice și verificate care arată modul în care pârâtul își administrează afacerea, iar eventualele discrepanțe sau comportamente financiare anormale sunt suficiente pentru a suscita îngrijorări legate de pericolul iminent al înstrăinării bunurilor. Aceste informații nu pot fi ignorate, deoarece ele reflectă realitatea situației financiare a pârâtului și ar trebui să constituie un temei valid pentru aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, chiar dacă nu există dovezi irecuzabile ale intențiilor pârâtului de a înstrăina bunuri.
23. Legislația permite instanței să aprecieze riscurile pe baza probabilităților și indicilor, nu doar pe dovezi clare și definitive. În acest sens, extrasele financiare prezentate de reclamant trebuie interpretate ca indicatori relevanți ai riscurilor de dispariție sau înstrăinare a bunurilor, chiar în absența unor dovezi clare de fraudă sau înstrăinare iminentă.
24. Refuzul de a considera aceste extrase financiare oficiale ca dovadă suficientă pentru a justifica aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar însemna o neglijare a riscurilor reale și o eroare judiciară, care ar putea duce la prejudicierea drepturilor reclamantului. Instanța ar fi trebuit să aprecieze aceste extrase nu doar ca pe un simplu set de date financiare, ci ca pe o surse de informații oficiale, care reflectă cu certitudine gestionarea afacerilor pârâtului și care pot fi utilizate pentru a evalua riscurile reale de dispariție a bunurilor.
25. Prin urmare, având în vedere că măsurile de asigurare a acțiunii are un caracter provizoriu (ad interim) menite să garanteze executarea hotărârii judecătorești și să mențină status quo-ul între părțile aflate în litigiu până la soluționarea definitivă a cauzei, aplicarea acestor măsuri în speța de față reprezintă un instrument eficient pentru prevenirea unui prejudiciu iminent (damnum emergens). Totodată, ele constituie o formă legitimă de protecție a drepturilor subiective (iura subiectiva) ale recurentului. Lipsa aplicării măsurilor de asigurare ar putea conduce la dificultăți semnificative sau chiar la imposibilitatea executării hotărârii judecătorești.
26. Mai mult decât atât, în cadrul cererii de asigurare a acțiunii, au fost invocate motive suficiente care generează cel puțin un dubiu rezonabil (dubium ratione) privind riscul că o eventuală hotărâre favorabilă reclamantei să rămână neexecutată în absența acestor măsuri de protecție procesuală.
27. De asemenea, în legătură cu exercitarea căii de atac împotriva din 13.03.2025, recurentul a suportat următoarele cheltuieli, ce urmează a fi încasate de la intimat: Taxa de timbru în mărime de - 200 MDL (anexa 1).
28. În conformitate cu alin. (1) art. 94 din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată.

29. Evidențiază despre faptul că, în conformitate cu Hotărârea nr. 20 din 26 septembrie 2024, care vizează controlul de constituționalitate și excepția de neconstituționalitate a articolelor 2 alin. (2) din Legea taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023 și 84 alin. (4) din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională a subliniat faptul că interzicerea compensării taxei de timbru duce la o aplicare rigidă a normelor legale.
30. Astfel, partea câștigătoare nu poate recupera taxa de timbru de la partea care a pierdut procesul, chiar dacă aceasta din urmă a fost responsabilă pentru deschiderea litigiului. Compensarea ar reprezenta o modalitate de a echilibra obligațiile financiare între părți, permițând ca taxa de timbru să fie suportată de partea considerată responsabilă în proces.
31. Prin urmare, taxa de timbru ar putea fi încasată din contul intimatei „Interrifer" SRL, drept rezultat, instanța are autoritatea de a decide asupra modalității de plată a taxei de timbru în funcție de evoluția procesului și de soluționarea litigiului.
32. Astfel, instanța poate stabili, în funcție de circumstanțele cauzei, ca taxele de timbru să fie achitate de către intimat în acest caz, să suporte consecințele financiare aferente conform principiului respondeat superior, care impune asumarea răspunderii pentru propriile acțiuni sau omisiuni ce au generat prejudicii financiare părții adverse.

Termenul de declarare a recursului:

33. În corespundere cu prevederile art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.
34. Din actele cauzei rezultă că încheierea recurată a fost pronunţată la 1 aprilie 2025, fiind expediată în adresa electronică a avocatului la 2 aprilie 2025.
35. Astfel, recursul declarat la 9 aprilie 2025 de avocatul Macovei Gheorghe, în interesele SRL „DV Group Logistics", împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 1 aprilie 2025, se consideră depus în termen.

Aprecierea instanței de recurs:

36. Analizând legalitatea și temeinicia încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide recursul întemeiat și pasibil de a fi admis, iar încheierea instanței de fond casată, din considerentele ce succed.
37. În conformitate cu art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.
38. În baza art. 427 lit. c) Cod de procedură civilă instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să admită recursul şi să

caseze integral sau parţial încheierea, soluționând prin decizie problema respectivă.

39. În acord cu prevederile art. 174 Cod de procedură civilă la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeași zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului pînă la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.
40. În temeiul art. 175 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane.
41. În acest context Colegiul notează că, asigurarea acțiunii civile constă dintr-o totalitate de măsuri silite temporare, dispuse de către judecător sau instanța de judecată la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive și aceste măsuri au următoarele particularități: sunt urgente; au un caracter temporar; au drept scop apărarea drepturilor patrimoniale ale solicitantului; urmează să fie în concordanță cu obiectul acțiunii.
42. Indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ține de substanța obiectului acțiunii, judecătorul urmând să o dispună doar în cazul în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare, sarcina probațiunii întru aplicarea măsurii de asigurare fiind pusă pe seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente și să justifice necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului ținut de substanța obiectului acțiunii este la latitudinea instanței de judecată.
43. Astfel, Colegiul subliniază că pentru a dispune aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii nu este suficientă acceptarea spre examinare a cererii de chemare în judecată cu caracter patrimonial, ci este necesar ca judecătorul sau instanța de judecată să stabilească, în baza probelor și argumentelor prezentate de reclamant, că neluarea unor astfel de măsuri ar putea face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.
44. În această ordine de idei, Colegiul reține că stabilirea oricărei restricții față de pârât, prin măsurile de asigurare a acțiunii, se permite doar în cazuri excepționale, în baza unor temeiuri expres prevăzute de Codul de procedură civilă.
45. Colegiul relevă că, la pronunțarea încheierii privind aplicarea măsurilor de asigurare sau neaplicarea acestora, judecătorul urmează să verifice: raționalitatea și temeinicia cerințelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare; probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor de asigurare; dacă există pericolul *in mora* (pericol de dispariție, degradare, înstrăinare, risipire a bunului sau proastă administrare); asigurarea unui echilibru între părțile cointeresate; preîntâmpinarea atingerii intereselor publice sau a intereselor unor terți în cazul aplicării măsurilor de asigurare; în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate este în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

46. În același timp, asigurarea acțiunii trebuie să corespundă scopului legitim şi să fie proporțională, adică ingerințele în drepturile pârâtului trebuie să fie echilibrate într-o măsură rezonabilă de protecția anticipată a drepturilor reclamantului.
47. Astfel, Colegiul notează că obiectul litigiului dedus judecății îl constituie încasarea datoriei în mărime de 1774,83 EURO și penalitatea în mărime de 5530 EURO.
48. Prin cererea de asigurare, avocatul Macovei Gheorghe în interesele SRL „DV Group Logistics" a solicitat asigurarea acțiunii depusă de „DV Group Logistics" SRL privind la încasarea datoriei, penalității și a cheltuielilor de arbitraj prin aplicarea sechestrului pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtei „Interrifer" SRL (IDNO 1023600017190) inclusiv pe cele care se află la alte persoane, în limita valorii acțiunii de 7 304,83 EURO.
49. Colegiul civil consideră că prima instanță eronat a constatat că reclamantul/recurent, înaintând cerința de aplicare a sechestrului pe bunurile și mijloacele bănești în limita pretențiilor înaintate, nu a argumentat și justificat existența indiciilor că neaplicarea măsurilor solicitate ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.
50. Or, în situația creată SRL „DV Group Logistics" nu dispune de nici o garanție reală de rambursarea sumei datorate de către pârâta „Interrifer" SRL, existând probabilitatea cauzării unui prejudiciu în contextul *periculum in mora*, adică pârâta ar putea să întreprindă măsuri ce ar duce la dispariția, degradarea, înstrăinarea, risipirea sau proasta administrare a bunurilor sale, în scopul eschivării de la executare, ce va duce indubitabil la imposibilitatea executării hotărârii judecătoreștii în viitor.
51. Astfel, Colegiul civil consideră că existența riscului imposibilității punerii în executare a eventualei hotărâri judiciare de admitere a acțiunii confirmă întrunirea condițiilor stabilite de lege pentru aplicarea măsurilor de asigurare solicitate, și anume aplicarea sechestrului pe bunurile și pe mijloacele bănești din conturile pârâtei.
52. Cu atât mai mult, intimata/pârâtă, potrivit extrasului de pe portalul Biroului Național de Statistică, este în stare financiară precară având pierderi în sumă de 664 000 MDL, iar neonorarea până în prezent a obligației de plată, denotă rea-credința acesteia.
53. În același timp, Colegiul judiciar, fără a contesta de principiu dreptul SRL „DV Group Logistics" de a solicita aplicarea măsurilor de asigurare în limita valorii acțiunii, menționează că reprezentantul reclamantului nu a prezentat careva probe justificative în corespundere cu prevederile art.117 alin. (1) coroborate cu cele ale art. 118 alin. (1) Cod procedură civilă, precum că prin neasigurarea acţiunii şi anume prin neaplicarea sechestrului asupra bunurilor și mijloacele bănești ale pîrîtului s-ar face imposibilă executarea hotărârii.
54. Prin urmare, Colegiul civil ajunge la concluzia necesității asigurării acțiunii în limita valorii pretenției privind încasarea datoriei, ce constituie suma de 1 774,83 EURO.

55. În context, Colegiul reţine că, potrivit jurisprudenței Curţii Europene a Drepturilor Omului, procedura de executare este interpretată prin prisma dispozițiilor art. 6 par.(1) al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăților Fundamentale, dreptul la justiție garantat de această normă protejează în egală măsură şi punerea în executare a hotărârilor judecătorești (cauza Burdov c. Rusiei, din 07.05.2002, Ruianu c. României din 17.06.2003, etc.).
56. În concluzie, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră necesar de a admite recursul, de a casa încheierea primei instanţe şi de a soluționa prin decizie problema în fond, prin pronunțarea unei soluții de admitere parțială a cererii de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, prin aplicarea sechestrului pe bunurile mobile și imobile, cât și pe mijloacele bănești ale pârâtei „Interrifer" SRL, în limita sumei datoriei de 1774,83 EURO.
57. În conformitate cu art. 427 lit. c) și art. 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

D E C I D E :

Se admite recursul declarat de către avocatul Macovei Gheorghe, în interesele SRL „DV Group Logistics".

Se casează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 1 aprilie 2025, pronunțată la cererea „DV Group Logistics" SRL către „Interrifer" SRL privind asigurarea acțiunii, și soluționează prin decizie problema în fond, prin care:

Se admite parțial cererea depusă de avocatul Macovei Gheorghe, în interesele SRL „DV Group Logistics", cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii.

Se aplică sechestru pe bunurile mobile și imobile, cât și pe mijloacele bănești ale pârâtei „Interrifer" SRL (IDNO 1023600017190), în limita mărimii datoriei de 1774,83 (o mie șapte sute șaptezeci și patru, 83) EURO.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
Judecătorul: Ruxanda Pulbere

Judecătorii: Constantin Roșca

Roman Pascari